

Rainbow Rowell
Eleanor és a Park
Scolar Kiadó, 2014, 335 oldal, 3250 Ft

Eleanor és Park

Lovász Andrea könyvajánlója

Lehetne ez egy szerelmes regény. Akár az új Love story: generációkat elindító és emblémaszerű. A két 16 éves főhős nem csupán hátrányos helyzetének köszönhetően (Park anyja révén félig koreai, maximalista apával; Eleanor anyjával, négy testvérrel és egy alkoholista, erőszakos mostohaapával, mélyszegénységben él) sodródik közel egymáshoz, ahogy az indulószituáció alapján várható, hanem lassan, alig észrevehetően lesznek szerelmesek. Apró gesztusokból építkeznek, kis humorral, erős riposztokkal, képregényekkel, sok zenével – 1986-ban vagyunk, valahol Amerikában, a walkmanek, kazetták és vezetékese telefonok korában. A kézfogásig is lassan jutnak, az első csókig nagyon sokára: óvatosak és bizalmatlanok. Az egyes szám harmadik személyű elbeszélő hol Eleanor, hol Park szemzőgéből szólal meg, és ahogy ugrál és újramond és közben egészen mást mond, az érzelmeknek olyan egymásra írását, egymásnak feszülését tudja megvalósítani, ami különleges, nem

várt dinamikát kölcsönöz a műnek. Ahogy a szerelmi forgatókönyv észrevehetően, pontosan belendül és íródik, már tudjuk, hogy a könyv nem is erről szól igazán. Merthogy Eleanor iskolai és otthoni viszonyai olyan megrázóan kemények, hogy ezzel/ez ellen élni maga a csoda (bármily furcsán is hangzik ez így, leírva). Nincs túlmítizálva és túldimenzionálva, a lány egyszerűen egy pokolban él, és esélye, ereje sincs valaha is kilépni onnan, bár Park személye, a vele való kapcsolata eszköz és cél lehet az önel fogadáshoz. A regény attól jó, hogy a szerelmi szálát és a szociális

reménytelenséget nem egyszerű képletekben próbálja egymásba játszani, hanem mindvégig képes kitarítani a feszültséget: a műfaji elvárások és a célkorosztály miatt kötelező a boldog befejezés (vagy valami hasonló), ám ugyanígy előre vázolható a tragédia is – mindvégig tudjuk, hogy a háttérben ugrásra készen toporognak a szörnyek. Ettől erős a könyv: az olvasó kétirányú érzelmi érintettsége és a szöveg szaggatottsága precízen összejátszanak. Eleanornek csak a legutolsó pillanatban (mikor a családon belüli szexuális zaklatás és valami még borzalmasabb jövő is biztos) sikerül kiugrani mindebből, és talán a happy end is teljesül – legalábbis az olvasó mindezek után hinni akarja.

A *Rómeó és Júlia* iskolai elemzésekor Eleanor azt mondja, hogy a mű azért maradt fenn, mert „így gúnyolja ki Shakespeare a szerelmet”. Park szerint azért, „mert az emberek emlékezni akarnak arra, hogy milyen fiatalnak lenni. És szerelmesnek.” Vagy legalább arra, milyen az esélyt magunknak megadni.